

ת"פ 10655/09/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 10655-09-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד אלימלך ו-גויגולד

ב"כ הנאשם עו"ד גב' גססה

הכרעת דין

עניינה של הכרעת הדין בשאלה האם הנאשם תקף את רעיוו.

1. כתב האישום, המחלוקת ותמצית התשתית הראייתית

1. נגד הנאשם, יליד 1942, הוגש כתב אישום האוחז שני אישומים. באישום הראשון נטען כי במועד הרלבנטי היו הוא ורעיוו ר' (להלן: "המתלוננת") נשואים משך כ- 51 שנים, התגוררו בביתם שברמלה ולהם שישה ילדים, לרבות הבת י' (להלן גם: "הבת"). ביום 30.6.20 בשעה 9:30 לערך ביקרו הבת וביתה בת ה- 13 (להלן גם: "הנכדה") בבית הנאשם. באותן נסיבות, בעת שהמתלוננת עמדה ליד שולחן, דחף אותה הנאשם בגבה בשתי ידיו. המתלוננת נפלה על כסא ונפלה ארצה. הנאשם המשיך ותפס בשיערה, משך אותו בחזקה וחדל מכך רק בשל כך שהבת תפסה אותו בידי ווהרחיקה אותו מהמתלוננת.

באישום השני נטען כי כחמישה חודשים עובר לקרות האמור באישום הראשון, בשעת בוקר, ביקרה הבת בבית הוריה. בנסיבות אלה, בסלון הדירה, אגב וויכוח בין הנאשם למתלוננת, דחף אותה הנאשם בשתי ידיו והכה מכת אגרוף בכתפה.

בהתאם הואשם הנאשם בשתי עבירות תקיפה סתם- בן זוג, לפי סעי' 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

2. בישיבת יום 27.12.20 כפר הנאשם כפירה כללית וטען כי מעולם לא תקף את המתלוננת. ביחס לשני האישומים, המאשימה נסמכה בראיותיה על עדויותיהן המפלילות של המתלוננת והבת. באשר לאישום הראשון נסמכה היא בנוסף גם על דו"חות שוטרים, תיעוד צילומי והקלטת שיחה עם מוקד 100. באשר לאישום השני נסמכה בנוסף על הודעת המתלוננת (ת/7). ההגנה נסמכה על עדות הנאשם. לשיטתו, השתיים הפלילו אותו הפללת שווא במשטרה ובבית המשפט גם יחד על רקע מחלוקות משפחתיות הנוגעות בכספים ועוד. עדויות השתיים בלתי מהימנות, לטענתו, כנלמד מסתירות שונות.

2. תמצית הראיות

3. **עדות המתלוננת** (פ' עמ' 16 ואילך): עדות המתלוננת תורגמה מן השפה ההינדית. ככלל, עדותה תואמת באופן כללי את האמור בכתב האישום. בהתייחס לאישום הראשון, המתלוננת ציינה כי ביתה ונכדתה הגיעו לביתה כחצי שעה עובר לתקיפתה ואכלו ארוחת בוקר בסלון. בעת ששוחחה עם ביתה, הגיע הנאשם מן המטבח. בעומדה ליד שולחן האוכל ובקרבת כסא, דחף אותה הנאשם, היכה בגבה, כופף אותה ומשך בשערה. בידו הימנית תפס בעורפה ומשך אותה מטה לעבר הרצפה. הבת הגיעה ודחפה את הנאשם במטרה להפרידו ממנה ובאומרה "מספיק מספיק אבא". עוד ציינה כי היא מתביישת במעמד העדות וכי היא "רוצה זוגיות טובה. לא רוצה בעיות. זה לא הגיל שלנו למריבות". בהודעתה ת/7 ציינה (שו' 50) כי היו לה 50 שנות סבל, אבל היא רגילה לכך למען שמירה על משפחתה. בהגיע השוטרים לביתה ציינה כי היא מפחדת ממה שיקרה לאחר לכתם (ת/5). עם זאת היא לא פנתה מעולם למשטרה שכן "מבחינת הקטע של העדה ההודית לא אוהבים. התביישתי. לא נעים לי. מתביישת בזה" (פ' עמ' 19 שו' 4 ואילך).

בחקירתה הנגדית עמדה איתן על גרסתה. כשנשאלה האם ביקשה לתקוף את הנאשם השיבה: "למה שאני אתקוף? אף פעם לא הרבצתי לבעלי", תוך שהיא צוחקת. המתלוננת שללה את הטענה לפיה הבת ביקשה ממנה או מהנאשם הלוואה לצורך קניית רכב, בציינה כי ילדיהם אף פעם לא מבקשים סיוע כספי. עוד ציינה כי אין יחסי קרבה בין הנאשם לביתם.

4. בהתייחס לאישום השני, המתלוננת העידה (עמ' 18, שו' 20 ואילך) כי הוא לא זכור לה. כך היה גם לאחר שזכרונה רוענן ע"י הקראת האמור בהודעתה במשטרה (ת/7, שו' 43). עם זאת מסרה כי במשטרה אמרה אמת. בשלב זה התנגדה ב"כ הנאשם לבקשת המאשימה להגשת ההודעה ת/7. במענה לשאלתי לעדה, האם התקיפה הנטענת מושא אישום 2 התרחשה או לא, או שמא הדבר לא זכור לה, ענתה: "...אני משיבה שזה קרה. אני זוכרת את האגרוף, זוכרת שקרה" (עמ' 19 שו' 28). את האגרוף קיבלה בכתף ימין. משנשאלה מתי קרה הדבר, השיבה כי אין לה עוד כוח לשאלות וכי היא מבקשת לסגור את התיק משום שאינה זוכרת. בשלב זה מצאתי לקבל את בקשת המאשימה בדבר הגשת ההודעה ת/7.

5. **עדות הבת** (עמ' 7 ואילך): הבת העידה כי יחסיה עם הנאשם מבוססים על כבוד הדדי ועם זאת אין הם יחסי

קרבה. היא מעריכה את אביה כסב נהדר. מצבה הכלכלי שלה ושל משפחתה שפיר. הכנסתה ורמת חייהם "מאד גבוהה". משכך אין היא זקוקה לעזרה כלכלית של הוריה ולא ביקשה אותה. הבת שללה את הטענה לפיה היא הפלילה את אביה לשווא בשל סכסוך כספי, בהשיבה כי מביש אותה אפילו לענות על כך. את יחסי הוריה הגדירה כמורכבים ונעדרי קרבה, אשר כללו התפרצויות, בצד ניסיון של אימה לשמור על התא המשפחתי. על רקע אווירת האלימות שקלה בעבר האם להביא את ביתה לבית הוריה, אך בחרה בכל זאת לעשות כן לשם שימור הקשר המשפחתי ותוך אמונה כי לנוכחות הנכדה תהיה השפעה מרסנת.

6. באשר לאישום הראשון העידה, כי בהגיעה עם ביתה לבית הוריה אביה ישן. השתיים הגיעו יומיים לאחר יום הולדתה של הילדה. השלש הכינו ארוחת בוקר ולאחר מכן ביתה פרשה לחדר שינה ע"מ לצפות בטלביזיה. כשהיא ואימה ישבו לשוחח בסלון, אביה התעורר והכין קפה במטבח. לפתע הגיע אביה והתפרץ עליה כמו "הר געש" באומרו כי היא הרסה את ביתם (קרי את ביתו) והסיתה בין בני משפחה. הבת יצאה מן הסלון לעבר ביתה שבחדר השינה. כששבה לסלון ראתה את אימה על הרצפה, כשכיסא הפוך אף הוא על הרצפה ואביה עומד ליד השולחן. הבת מסרה כי היא לא ראתה את אביה דוחף את אימה, אך עם שובה ראתה אותו מושך בשיערה, בעודה על הארץ וכשהוא כפוף לעברה. בתגובה אחזה בו הבת מאחור וביקשה להפריד אותו מאימה [הבת שללה בהודעתה (נ/2) את הטענה לפיה אימה הרימה נעל]. כמו אימה וביתה, גם היא הייתה נתונה בהלם ובחרדה. הבת הזמינה משטרה משום שחששה שהמצב יסלים (ראו ת/2). הנכדה הזעיקה טלפונית את אביה.

בחקירתה הנגדית ציינה כי לא זכור לה שאמרה לשוטרים אשר הגיעו למקום, כי אימה מפרנסת את אביה כשם שלא זכור לה כי היא תרגמה את דברי אימה. העדה עמדה על גרסתה באשר לאופן קרות האירוע ושבה והבהירה כי היא לא ראתה את אביה דוחף את אימה (בניגוד לעולה לכאורה מהודעתה נ/1 ש' 36). בניגוד לאירוע מושא האישום השני, באירוע זה היא צלצלה למשטרה לאחר שחששה שיכולתה להביא לשקט פחתה.

7. באשר לאישום השני הבת העידה (עמ' 11 ש' 3 ואילך), כי כשהייתה בבית הוריה ראתה את הנאשם "מרים אגרוף" ומכה את אימה בכתפה. לא זכור לה באיזה כתף ובאיזה חדר בבית אירעה התקיפה. האלימות הופסקה לאחר ששכנעה את אביה להיכנס לחדרו ולהירגע. העדה לא עומתה בחקירתה הנגדית עם גרסתה באשר לתקיפה מושא האישום השני.

8. **קלטת השיחה עם מוקד 100:** מן הקלטת (ת/2) והתמליל (ת/2א) עולה בבירור כי הבת התקשרה למשטרה ומסרה כי "יש כאן אלימות, אני לא מצליחה להשתלט על אבא שלי". בהמשך הבהירה כי האלימות הופנתה כלפי אימה וציינה כי אביה גרר את אימה ומשך לה בשיער.

9. **דו"חות שוטרים:** מדו"חות השוטרים (ת/3 ועד ת/6) עולה כי המתלוננת והבת מסרו לשוטרים גרסאות דומות עד כדי זהות לגרעין עדויותיהן בבית המשפט.

10. **הודעת הנאשם במשטרה:** מהודעת הנאשם (ת/1) עלה כי הוא הכחיש כל אלימות כלפי רעייתו, בהתייחס לשני האישומים. הנאשם טען בהתייחס לאישום הראשון כי המתלוננת החזיקה בידה בנעל במהלך וויכוח ביניהם, והוא

אמר לה בתגובה לשבת בספה. גרסת המתלוננת מושא האישום השני שיקרית והבת היא ש"מחממת" אותה להעליל עליו. לדבריו הוא לא מדבר עם ביתו לאחר שסירב לבקשתה לתת לה 50,000 ₪.

11. **עדות הנאשם** (עמ' 26 ואילך) : עדות הנאשם תורגמה מן השפה ההינדית. הנאשם העיד כי לא נקט אלימות כלפי המתלוננת. לדבריו במהלך שיחה ביניהם רעייתו התעצבנה עליו והחזיקה בנעל, אם כי לא הרביצה לו. בתגובה הוא אמר לה לשבת והושיב אותה בכך שאחז בכתפיה בשתי ידיו. הוא לא נגע בשערה של המתלוננת. השיער התפזר לאחר שה"קוקו" השתחרר. באשר לאישום השני טען כי הוא לא זכור לו, אך הוא לא היכה את המתלוננת כנטען. במענה לשאלתי מדוע לשיטתו השתיים תפללנה אותו לשווא השיב: "מעצבים הן התלוננו עלי. מהכעס שלא הבאתי להם 50,000 ₪" (עמ' 27 שו' 29). בחקירתו הנגדית ציין כי רעייתו אישה שקרנית וחזר על טענתו באשר למניע להפללת שווא. את יחסיו עם ביתו תיאר כ"קשר טוב אבל לא מדברים".

3. דין והכרעה

12. לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים ובחנתי בקפידה את כלל הראיות, באתי לכלל מסקנה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

13. כפי מצוות סע' 53 לפקודת הראיות בחנתי במידת הזהירות הנדרשת את התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת, על פי מבחני השכל הישר וניסיון החיים, הגיונה הפנימי והחיצוני של כל עדות והשתלבותה במכלול הראיות (להרחבה באשר לאופן הערכת ראיות ראו ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, מיום 1.9.08).

14. לאחר בחינת הראיות כאמור, לא נותר כל ספק בליבי בדבר אשמת הנאשם. מצאתי להעדיף באופן ברור ונחרץ את עדויות המתלוננת וביתה כאמינות ומהימנות, על פני עדות הנאשם בה לא מצאתי ליתן כל אמון. עדויות השתיים מחוזקות האחת ע"י האחרת ונתמכות בראיות נוספות.

15. הרקע התרבותי-חינוכי בלט לכל אורך הדרך בעדויות המתלוננת והנאשם, כמי המשתייכים לעדת יוצאי הודו, ולאותה שכבת גיל. **באשר למתלוננת** - התרשמתי כי עסקינן באישה עדינה למדיי באורחותיה, הנוטה מעט לפאסיביות. התנהלותה שידרה מתינות ושמרנות. המתלוננת יצרה קשר עין באופן מותאם. ניכר היה כי היא מכבדת את מעמד העדות, אליו הגיעה בלבוש מסורתי. דיבורה היה מדוד, שקול וחף מכל ניסיון השחרה או הפרזה. מצאתי ליתן אמון מלא בגרסתה ולרבות באשר לכך שהיא חשה בושה ומבוכה מעצם הצורך להעיד. בד בבד ניכר היה כי משזמנה להעיד, הבינה את חשיבות העדות והצורך בדיוק בה. תגובות רגשיות אותנטיות וחריגות לטון הכללי של עדות המתלוננת "נרשמו" עת הסניגורית "הציעה" כי היא אינה אמינה וכי היא ביקשה לתקוף את הנאשם (- טענה שלא נטענה מפורשות ע"י הנאשם עצמו). צחוקה הספונטאני למשמע הדברים ביטא את זרות אותה אפשרות בתודעתה.

16. **באשר לבת** - כאם המהימנה כך ביתה. הבת הותירה רושם חיובי ביותר כעדה אמינה, רהוטה ואינטליגנטית. עדותה הייתה סדורה, הגיונית וחפה מניסיון השחרה. כך למשל, עמדה העדה על כך כי היא לא ראתה את אביה דוחף את אימה ובאשר לאישום השני ציינה כי הבחינה במכת אגרוף בודדת. התנהלותה שידרה מתינות ואיפוק. עדותה מתיישבת עם העולה מדו"חות השוטרים ומשיחתה עם מוקד 100.

17. אני מוצא לדחות את טיעוני ההגנה, לפיהן סתירות בדברי העדה מלמדות על העדר מהימנותה. נטען כי הבת מסרה בהודעתה במשטרה (נ/1) כי היא ראתה את אביה מכה ("שולח את הידיים שלו") אל אימה, בניגוד לעדותה. אלא שאין מדובר בסתירה. עוד בהודעתה השניה במשטרה (נ/2, עמ' 1 שו' 13), למחרת היום, הבהירה הבת כי היא לא ראתה את אביה דוחף את אימה בשלב הראשון, כפי עדותה לפניי. זאת עשתה באופן שבו ציינה באותו משפט כי האב "שלח" את ידיו לעברה, אך היא לא ראתה את הדחיפה (שם). אלא שיתרה מכל אלה, הרי גם לו היה מדובר בסתירה כפי שיטת ההגנה, עסקינן בעדות מאוחרת המיטיבה עם הנאשם, ולא מחמירה איתו, ביחס לדברי העדה במשטרה (לכאורה). מה להגנה כי תלין. יתר טיעוני ההגנה בהקשר זה חסרי נפקות. כך למשל, ההגנה ציינה כי הבת טענה שהיא לא ראתה את התקיפה מושא האישום השני (עמ' 12, שו' 6). מדובר בשגגה. עיון בפרוטוקול מלמד בנקל כי העדה השיבה שם מענה בהתייחס לאישום הראשון, באומרה כי לא ראתה את תחילת התקיפה וכי דבריה באשר לאישום השני ברורים ומפליגים (עמ' 11 שו' 3 ועד 22; עמ' 12 שו' 9 ו-10). הבת מסרה בעדותה, כפי עדות אימה, כי חל שיפור ביחס הנאשם למתלוננת, לאחר הגעת השוטרים לביתם.

18. **באשר לנאשם** - מצאתי את עדותו מיתממת ובלתי מהימנה. הכחשתו את המיוחס לו סתמית. האפשרות לפיה רעייתו וביתו בדו יש מאין הפללת שווא בלתי סבירה בעליל. אני דוחה כבלתי מהימנה את האפשרות לפיה השתיים פעלו יחד (או אף שהבת כך פעלה לבדה) על מנת שהבת תזעיק את המשטרה לבית הוריה, כמו גם את בן זוגה; תמציא יש מאין תקיפה שלא הייתה, בנוכחות ביתה הקטינה, והשתיים אף תמשכנה בכך בחקירות במשטרה ובעדויות בבית המשפט.

19. בכל הנוגע לאישום השני, מצאתי להרשיע את הנאשם על יסוד כל אלה: ראשית- עדותה הברורה והמהימנה של הבת, כעדת ראייה לדבר. שנית- על יסוד עדות המתלוננת. כאן המקום להבהיר, כי עדותה נמצאה חסרה במידת מה: כזכור, טענה תחילה כי האירוע לא זכור לה. עם זאת מסרה כי במשטרה אמרה אמת. לאחר האמור, במענה מפורש לשאלתי, השיבה כי האירוע זכור לה וכי היא הוכתה במכת אגרוף. בהמשך ציינה כי הוכתה בכתף ימין. לאחר כל זאת, בשלב בו ניכר היה בה כי היא עייפה מלהעיד, ציינה כי היא מבקשת לסגור את התיק משום שאינה זוכרת.

20. בשים לב לאמור, נמסרה מפי המתלוננת עדות ישירה ומפלילה, אשר מצאתי ליתן בה אמון מלא. על אף האמור ולמען הזהירות, ניתן להשקיף על עדותה מבעד לפריזמה מחמירה, ולהתייחס לתוכנה כאל מי שהייתה עדה עוינת אשר חזרה בו מעיונותה. בנסיבות כאמור אין כל צורך בתוספת ראייתית מסוג חיזוק, לשם העדפת גרסתה המקורית על פני המאוחרת, מכוח סע' 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (ראו והשוו: רע"פ 564/06, **אילן מימון נ' מדינת ישראל**, מיום 5.2.06). אלא שאף מידת זהירות זו לא תסייע לנאשם: אף לו מצאתי כי עסקינן בעדה עוינת אשר לא חזרה בה מעיונותה, עדיין הייתי מבכר את גרסתה במשטרה, שכן זו זכתה לא רק לחיזוק, כי אם לסיוע של ממש, בדמות עדותה המפלילה והמפלילה של הבת לעניין זה. בשונה מן האמור בכתב

האישום, לא הוכח לפניי כי התקיפה כללה דחיפה בנוסף למכת האגרון.

21. סופם של דברים הוא, כי אני מוצא לאמץ את כלל טענות האם וביתה באשר לטיב היחסים בין הנאשם לאם ובין הנאשם לבת; באשר להעדרו של מניע להפללת שווא ובאשר לאופן בו בוצעו העבירות מושא שני האישומים. הגנת הנאשם היא הגנת בדים מיתממת. הנאשם תקף את המתלוננת כמבואר לעיל. הן המתלוננת והן ביתה לא מיהרו להפלילו בשל כך ואולם משהוזעקה המשטרה והחל למעשה ההליך הפלילי, הקפידו השתיים לדייק בעדויותיהן.

לאור כל האמור מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, קרי בשתי עבירות תקיפה סתם- בן זוג, לפי סע' 379 ו-382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"ב, 09 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים